

Pariska konvencija o zaštiti industrijske svojine

od 20. marta 1883. godine, revidirana 14. decembra 1900.
godine u Briselu, 2. juna 1911. godine u Vašingtonu, 6.
novembra 1925. godine u Hagu, 2. juna 1934. godine u
Londonu, 31. oktobra 1958. godine u Lisabonu i 14. jula 1967.
godine u Stokholmu

Član 1

1) Zemlje na koje se primenjuje ova konvencija sačinjavaju Uniju za zaštitu industrijske svojine.

2) Zaštita industrijske svojine ima za predmet patente, modele za iskorišćavanje, industrijske uzorke ili modele, fabričke ili trgovačke žigove, uslužne žigove, trgovačko ime i oznake ili imena porekla, kao i suzbijanje nelojalne konkurencije.

3) Industrijska svojina se podrazumeva u najširem značenju i odnosi se ne samo na industriju i trgovinu u pravom smislu te reči, već i na granu poljoprivrednih i ekstraktivnih industrija i na sve fabrikovane ili prirodne proizvode, na primer: vina, cerealije, listove duvana, voće, stoku, rude, mineralne vode, piva, cveće, brašna.

4) Pod patentima podrazumevaju se razne vrste industrijskih patenata primljenih od strane zakonodavstva zemalja Unije kao patenti uvoza, patenti za usavršavanje, dopunski patenti i certifikati, itd.

Član 2

1) Pripadnici svake od zemalja Unije uživaće u ostalim zemljama Unije, ukoliko je u pitanju zaštita industrijske svojine, koristi koje odgovarajući zakoni sada daju svojim državljanima ili će dati naknadno, ali s tim da se ne vređaju prava naročito predviđena ovom konvencijom. Prema tome, oni će imati istu zaštitu kao i ovi i isto zakonsko sredstvo protiv svake povrede nanesene njihovim pravima, s tim da se ispune uslovi i formalnosti koje se traže i od svojih državljana.

2) Međutim, nikakav uslov domicila ili preduzeća u zemlji u kojoj se zaštita traži ne može se zahtevati od pripadnika Unije, da bi se uživalo ma koje od prava industrijske svojine.

3) Izričito se izuzimaju odredbe zakonodavstva svake od zemalja Unije, koje se odnose na sudski i administrativni postupak i na nadležnost, kao i na

izbor domicila ili na naimenovanje zastupnika, ako bi se tražili zakonima o industrijskoj svojini.

Član 3

Sa pripadnicima zemalja Unije izjednačuju se pripadnici zemalja koje ne pripadaju Uniji, a koji borave ili imaju stvarna i ozbiljna industrijska ili trgovinska preduzeća na teritoriji jedne od zemalja Unije.

Član 4

A – 1) Ko bude ispravno podneo prijavu patenta, modela za iskoripščavanje, industrijskog uzorka ili modela, fabričkog ili trgovačkog žiga u jednoj od zemalja Unije, ili njegov primalac prava, uživaće prilikom podnošenja odgovarajuće prijave u drugim zemljama, pravo prvenstva za vreme niže određenih rokova.

2) Priznaje se da je pravo prvenstva zasnovano podnošenjem svake prijave koja se smatra urednom po nacionalnom zakonodavstvu svake zemlje Unije ili po dvostranim ili višestranim ugovorima zaključenim između zemalja Unije.

3) Pod urednom nacionalnom prijavom treba podrazumevati svaku prijavu iz koje se može ustanoviti datum podnošenja u odgovarajućoj zemlji, ma kakva bila docnija sudbina ove prijave.

B – Prema tome, naknadno podneta molba u jednoj drugoj zemlji Unije pre isteka ovih rokova, ne gubi svoju pravnu vrednost radnjama vršenim u međuvremenu, a naročito podnošenja druge prijave, objavljivanjem pronalaska ili njegovim iskoriščavanjem, prodajom primeraka uzoraka ili modela, upotrebom žiga, a ovim radnjama treća lica ne mogu zasnovati nikakva prava niti državinu. Prava trećih lica stečena pre dana podnošenja prve prijave koja služi kao osnova za pravo prvenstva obezbeđuju se unutrašnjim zakonodavstvom svake zemlje Unije.

C – 1) Gore označeni rokovi prava prvenstva iznose dvanaest meseci za patente i modele za iskoriščavanje a šest meseci za industrijske uzorke i modele, kao i za fabričke i trgovačke žigove.

2) Ovi rokovi počinju teći od datuma podnošenja prve prijave u jednoj zemlji Unije. Dan podnošenja prijave ne računa se u rok.

3) Ako je poslednji dan roka jedan zakoniti praznični dan ili dan kad Uprava nije otvorena za prijem prijave u zemlji u kojoj se zaštita traži, rok će se produžiti do prvog narednog dana.

4) Kao prva prijava, od čijeg dana podnošenja počinje teći rok prava prvenstva, smatraće se i docnija prijava koja se odnosi na isti predmet kao neka ranija prva prijava u smislu gornjeg stava 2, podneta u istoj zemlji Unije, pod uslovom da je na dan podnošenja docnije prijave ona ranija prijava bila povučena, napuštena ili odbijena, a da nije bila na uvidu javnosti i da njome nisu zasnovana neka prava, kao i da već nije poslužila kao osnova za traženje prava prvenstva. U tom slučaju ranija prijava neće moći poslužiti kao osnova za traženje prava prvenstva.

D – 1) Ko god bi hteo da se koristi pravom prvenstva ranije podnete prijave, dužan je podneti izjavu sa naznačenjem datuma i zemlje te prijave. Svaka će zemlja odrediti dokle se najdocnije ova izjava mora podneti.

2) Ovi navodi biće naznačeni u publikacijama, koje izdaje nadležna administracija, a naročito na patentima i odgovarajućim opisima.

3) Zemlje Unije moći će zahtevati od onoga koji podnosi izjavu o pravu prvenstva da priloži prepis prijave (opisa, nacрта itd.), koja je ranije podneta. Prepis, potvrđen od administracije koja je primila tu prijavu da je veran originalu, biće oslobođen druge potvrde i moći će u svakom slučaju biti podnet, oslobođen takse, u ma koje vreme u roku od tri meseca, računajući od podnošenja docnije prijave. Moći će se tražiti i da mu se priloži uverenje o datumu podnošenja prijave, izdato od ove administracije, kao i prevod.

4) Druge formalnosti ne mogu se tražiti za izjavu prava prvenstva u vreme podnošenja prijave. Svaka zemlja Unije odrediće posledice neispunjavanja formalnosti predviđenih u ovom članu, s tim da te posledice ne mogu ići dalje od gubljenja prava prvenstva.

5) Naknadno se mogu tražiti i drugi dokazi.

Onaj koji se poziva na pravo prvenstva neke ranije prijave dužan je navesti broj ove prijave. Ovaj navod će se objaviti pod uslovima predviđenim gornjim stavom 2.

E – 1) Kad bi neki industrijski uzorak ili model bio prijavljen u jednoj zemlji sa pravom prvenstva na osnovu prijave modela za iskorišćavanje, rok prvenstva biće onak koji je utvrđen za industrijske uzorke ili modele.

2) Sem toga, dopušteno je da se u jednoj zemlji prijavi model za iskorišćavanje sa pravom prvenstva na osnovu podnete prijave patenta i obratno.

F – Nijedna zemlja Unije ne može odbiti pravo prvenstva ili prijavu patenta zbog toga što prijavilac traži višestruka prava prvenstva, čak i iz različitih zemalja, ili zbog toga što neka prijava kojom se traži jedno ili više prava prvenstva sadrži jedan ili više elemenata koji nisu bili obuhvaćeni prijavom ili prijavama čije se pravo prvenstva traži, pod uslovom, u oba slučaja, da postoji jedinstvo pronalaska u smislu zakona te zemlje.

U odnosu na elemente koji nisu obuhvaćeni prijavom ili prijavama čije se pravo prvenstva traži, podnošenjem docnije prijave zasniva se pravo prvenstva pod redovnim uslovima.

G – 1) Ako se ispitivanjem dokaže da je patentna prijava kompleksna, podnosilac prijave može je podeliti na izvestan broj odeljenih prijava, zadržavajući kao datum svake od njih datum prvobitne prijave, i ako ima osnova, povlasticu prava prvenstva.

2) Prijavilac će takođe moći, po sopstvenoj inicijativi, podeliti prijavu patenta, zadržavajući kao datum svake odeljene prijave datum prvobitne prijave i, ako ima osnova, povlasticu prava prvenstva. Svaka zemlja Unije moći će odrediti uslove pod kojima se ova podela može odobriti.

H – Pravo prvenstva se ne može odbiti zbog toga što se izvesni elementi pronalaska, za koje se zahteva pravo prvenstva, ne nalaze u zatevima formulisanim u prijavi u zemlji porekla, ako se iz svih sastavnih delova prijave ovi elementi mogu na jasan način otkriti.

I – 1) Prijavama pronalazačkih svedočanstava podnetim u zemlji u kojoj prijavioci imaju pravo, po svome izboru, da traže bilo patent bilo pronalazačko svedočanstvo, stićaće se pravo prvenstva ustanovljeno ovim članom pod istim uslovima kao prijavama patenata.

2) U zemlji u kojoj prijavioci imaju pravo, po svome izboru, da traže bilo patent bilo pronalazačko svedočanstvo, prijavitelj pronalazačkog svedočanstva uživaće, prema odredbama ovog člana koje se primenjuju na prijave patenata, pravo prvenstva zasnovano podnošenjem prijave patenta, modela za iskorišćavanje ili pronalazačkog svedočanstva.

Član 4bis

1) Patenti traženi od strane pripadnika Unije u raznim zemljama Unije, nezavisni su od patenata dobijenih za isti pronalazak u drugim zemljama, koje pripadaju ili ne pripadaju Uniji.

2) Ova se odredba ima razumeti u potpunom smislu, tj. tako da su patenti traženi u roku prava prvenstva nezavisni, kako u pogledu uzroka poništavanja i gubljenja važnosti, tako i u pogledu normalnog trajanja.

3) Ona se primenjuje na sve postojeće patente utrenutku njenog stupanja na snagu.

4) Isto to važi u slučaju pristupa novih zemalja za postojeće patente obe strane u vreme tog pristupanja.

5) Patenti dobijeni sa povlasticom prava prvenstva uživaće, u različitim zemljama Unije trajanje jednako trajanju koje bi uživali da su bili zatraženi ili izdati bez povlastice prava prvenstva.

Član 4ter

Pronalazač ima pravo da kao takav bude naznačen u patentu.

Član 4^{quater}

Izdavanje patenta neće se moći odbiti i patent se neće moći poništiti zato što je prodaja proizvoda zaštićenog patentom ili dobijenog zaštićenim postupkom podvrgnuta zabranama ili ograničenjima koji proističu iz nacionalnog zakonodavstva.

Član 5

A – 1) Uvoženje predmeta izrađenih u jednoj ili drugoj zemlji Unije, od strane vlasnika patenta, u zemlju u kojoj je patent izdat, ne povlači gubitak prava.

2) Svaka zemlja Unije ima mogućnost da pribegne potrebnim zakonskim merama kojima se predviđa davanje prinudnih licenci, da bi sprečila zloupotrebe

koje bi mogle nastati upotrebom isključivog prava datog patentom, na primer neiskorišćavanjem.

3) Oduzimanje patenta neće se moći predvideti, sem u slučaju kada davanje prinudnih licenci ne bi bilo dovoljno da se spreče ove zloupotrebe. Nikakav zahtev za oduzimanje ili za opozivanje patenta ne može se podneti pre isteka dve godine, računajući od davanja prve prinudne licence.

4) Davanje prinudne licence ne može se tražiti zbog neiskorišćavanja ili nedovoljnog iskorišćavanja pre isteka roka od četiri godine, računajući od podnošenja prijave patenta, ili od tri godine računajući od izdavanja patenta, s tim da se ima primeniti onaj rok koji docnije ističe; ona će se odbiti ako nosilac patenta svoje neiskorišćavanje opravda zakonskim razlozima. Takva prinudna licenca neće biti isključiva i neće se moći preneti na drugoga, čak ni u vidu podlicence, sem sa delom preduzeća ili trgovačkog fonda (fond de commerce) kome se ova licenca koristi.

5) Odredbe koje prethode primenjivaće se, pod uslovom neophodnih izmena, na modele za iskorišćavanje.

B – Zaštita industrijskih uzoraka i modela ne može biti pogođena nikakvim prestankom, bilo usled neiskorišćavanja, bilo usled uvoza predmeta koji su isti kao i zaštićeni predmeti.

C – 1) Ako je u nekoj zemlji upotreba registrovanog živa obavezna, registrovanje može biti poništeno samo posle jednog pravičnog roka i ako zainteresovani ne opravda uzroke svog nerada.

2) Upotreba fabričkog ili trgovačkog žiga od strane vlasnika, u izgledu koji se po elementima koji ne menjaju distinktivni karakter žiga razlikuje od izgleda u kome je on bio registrovan u jednoj od zemalja Unije, neće imati za posledicu poništaj njegovog registrovanja, niti će umanjiti zaštitu koja je žigu odobrena.

3) Istovremena upotreba istog žiga ne istovetnim ili sličnim proizvodima, od strane industrijskih ili trgovinskih preduzeća koja se smatraju kao suvlasnici žiga prema odredbama nacionalnog zakonodavstva zemlje u kojoj se traži zaštita, neće sprečiti registrovanje niti će na bilo koji način umanjiti zaštitu odobrenu za takav žig ma u kojoj zemlji Unije, samo ako takva upotreba ne bude imala to dejstvo da dovodi javnost u zabludu, iako nije protivna javnom interesu.

D – Za priznanje prava neće se zahtevati nikakav znak niti zabeleška patenta, modela za iskorišćavanje, registracije fabričkog ili trgovačkog žiga ili prijave industrijskog uzorka ili modela.

Član 5bis

1) Jedan naknadni rok, koji treba da bude najmanje od šest meseci, daće se za plaćanje taksa predviđenih za održavanje prava industrijske svojine, uz doplatu naknadne takse, ako nacionalno zakonodavstvo zahteva takvu taksu.

2) Zemlje Unije mogu predvideti povraćaj patenata koji su prestali da važe zbog neplaćanja taksa.

Član 5ter

U svakoj od zemalja Unije neće se smatrati da nanosi povredu pravima nosioca patenta:

1) upotreba sredstava, koja su predmet njegovog patenta, na brodovima drugih zemalja Unije, u trupu broda, u mašinama, opremi, aparatima i drugim priborima, kad bi ti brodovi prodrli privremeno ili slučajno u vode dotične zemlje, pod uslovom da ta sredstva budu tu upotrebljena isključivo za potrebe broda;

2) upotreba sredstava, koja čine predmet patenta, u konstrukcijama ili funkcionisanju naprava za kretanje kroz vazduh ili po zemlji drugih zemalja Unije, ili priborima ovih aparata, kada bi ovi prodrli privremeno ili slučajno u ovu zemlju.

Član 5^{quater}

Kad se neki proizvod uveze u zemlju Unije u kojoj postoji patent kojim se štiti postupak za proizvodnju ovog proizvoda, prema ovom proizvodu nosilac patenta imaće sva prava koja mu, na osnovu zaštićenog postupka, obezbeđuje zakonodavstvo zemlje uvoza u odnosu na proizvode izrađene u samoj toj zemlji.

Član 5^{quinquies}

Industrijski uzorci i modeli biće zaštićeni u svim zemljama Unije.

Član 6

1) Uslove prijavljivanja i registrovanja fabričkih ili trgovačkih žigova odrediće svaka zemlja svojim nacionalnim zakonodavstvom.

2) Međutim, žig koji pripadnik jedne zemlje Unije prijavi u bilo kojoj zemlji Unije, neće se moći odbiti ili poništiti samo iz razloga što nije bio prijavljen, registrovan ili objavljen u zemlji porekla.

3) Žig koji je pravilno registrovan u nekoj zemlji Unije smatraće se nezavisnim od žigova registrovanih u drugim zemljama Unije, podrazumevajući i zemlju porekla.

Član 6bis

1) Zemlje Unije obavezuju se da, bilo po zvaničnoj dužnosti, ako zakonodavstvo zemlje to dopušta, bilo na traženje zainteresovanog, odbiju ili ponište registrovanje i zabrane upotrebu fabričkog ili trgovačkog žiga koji predstavlja reprodukciju, podražavanje ili prevod, tako izvršen da može stvoriti pometnju sa nekim žigom koji bi nadležna vlast zemlje registrovanja ili upotrebe smatrala da je u toj zemlji nesumnjivo poznat kao žig lica koje uživa pravo da se koristi ovom konvencijom i upotrebljava se za istovetne ili slične proizvode. Na isti način postupiće se i ako bitni deo žiga predstavlja reprodukciju jednog takvog žiga koji je nesumnjivo poznat ili podržavanje koje može stvoriti pometnju sa ovim žigom.

2) Jedan najkraći rok od pet godina, računajući od dana registrovanja, treba da se da za traženje brisanja takvog žiga. Zemlje Unije mogu predvideti jedan rok u kome se zabrana upotrebe mora tražiti.

3) Neće se određivati rok za traženje brisanja ili zabrane upotrebe žigova registrovanih ili upotrebljavanih zlonamerno.

1) a) Zemlje unije saglasne su da u pomanjkanju dozvole nadležnih vlasti, odbiju ili ponište registrovanje i da zabrane, prigodnim sredstvima, upotrebu bilo pod vidom fabričkih ili trgovačkih žigova, bilo kao sastavne delove ovih žigova, grbova, zastava i drugih državnih amblema zemalja Unije, zvaničnih znakova i punceva za kontrolu i garanciju, koje su one usvojile, kao i svako podražavanje u heraldičkom pogledu.

b) Odredbe gornje tačke a) primenjuju se takođe na grbove, zastave i druge ambleme, skraćenice ili nazive međunarodnih međudržavnih organizacija čiji su članovi jedna ili više zemalja Unije, izuzimajući grbove, zastave i druge ambleme, skraćenice ili nazive koji su već bili predmet važećih međunarodnih sporazuma namenjenih obezbeđivanju njihove zaštite.

c) Nijedna zemlja Unije neće biti obavezna da odredbe navedene pod gornjom tačkom b) primeni na štetu nosilaca prava stečenih dobronamerno, pre stupanja na snagu ove konvencije u toj zemlji. Zemlje Unije nisu obavezne da primene ove odredbe kada upotreba ili registrovanje iz gornje tačke a) nije takve prirode da javnost navede na misao da postoji neka veza između organizacije u pitanju i grbova, zastava i amblema, skraćenica ili naziva, ili pak kada nije verovatno da je ova upotreba ili ovo registrovanje takvo da javnost može dovesti u zabludu o postojanju neke veze između korisnika i organizacije.

2) Zabrana zvaničnih znakova i punceva za kontrolu ili garanciju primenjivaće se samo u slučajevima gde bi žigovi, koji bi ih sadržavali, bili namenjeni da budu upotrebljavani na robu iste vrste ili slične vrste.

3) a) Za primenu ovih odredaba zemlje Unije pristaju da dostave jedna drugoj, preko Međunarodnog biroa, spisak državnih amblema, zvaničnih znakova i punceva za kontrolu i garanciju, koje one žele ili će želeći da stave, neograničeno ili u izvesnim granicama, pod zaštitu ovoga člana, kao i svake naredne izmene izvršene u ovom spisku. Svaka zemlja Unije staviće na vreme na raspolaganje javnosti dostavljene liste.

Ovo saopštenje, međutim, nije obavezno kada su u pitanju državne zastave.

b) Odredbe tačke b) stava 1. ovog člana primenjuju se samo na grbove, zastave i druge ambleme, skraćenice ili nazive međunarodnih međudržavnih organizacija, koje su ove organizacije saopštile zemljama Unije preko Međunarodnog biroa.

4) Svaka zemlja Unije moći će, u roku od dvanaest meseci od prijema notifikacije, dostaviti zainteresovanoj zemlji ili međunarodnoj međudržavnoj organizaciji, preko Međunarodnog biroa, svoje eventualne primedbe.

5) Za državne zastave mere predviđene u gornjem stavu 1. primeniće se samo na žigove registrovane posle 6. novembra 1925. godine.

6) Što se tiče ostalih državnih amblema, sem zastava, zvaničnih znakova i punceva zemalja Unije i grbova, zastava i drugih amblema, skraćenica ili naziva međunarodnih međudržavnih organizacija, ove odredbe biće primenjene samo

na žigove registrovane za vreme više od dva meseca posle prijema saopštenja predviđenog u gornjem stavu 3.

7) U slučaju zle namere, zemlje će imati mogućnost da izbrišu čak i žigove registrovane pre 6. novembra 1925. godine ukoliko sadrže državne ambleme, znakove i punceve.

8) Državljeni svake zemlje koji su bili ovlašćeni da upotrebljavaju državne ambleme, znakove i punceve svoje zemlje, moći će da ih upotrebljavaju čak i ako imaju sličnosti sa onima iz neke druge zemlje.

9) Zemlje Unije obavezuju se da zabrane u trgovini nedopušteno upotrebu državnih grbova drugih zemalja Unije, kad bi ova upotreba bila takve prirode da dovodi u zabludu o poreklu proizvoda.

10) Prethodne odredbe ne sprečavaju zemlje da odbiju ili obesnaže, primenom tačke 3. odeljka B člana 6^{quinqies}., žigove koji sadrže, bez dopuštenja, grbove, zatave i druge državne ambleme ili zvanične znakove i punceve usvojene od strane jedne zemlje Unije, kao i distinktivne znake međunarodnih međudržavnih organizacija navedenih u gornjem stavu 1.

Član 6^{quater}

1) Kad je, shodno zakonodavstvu neke zemlje Unije, prenos žiga punopravan samo ako se izvrši istovremeno i prenos preduzeća ili trgovačkog fonda (fonds de commerce) kome žig pripada, dovoljno je, da bi se priznala njegova važnost, da deo preduzeća ili trgovačkog fonda koji se nalazi u toj zemlji bude prenet na cesionara sa isključivim pravom da u njemu izrađuje ili prodaje proizvode na koje se stavlja preneti žig.

2) Ova odredba ne obavezuje zemlje Unije da smatraju kao važeći onaj prenos svakog žiga čija bi upotreba od strane cesionara bila u stvari takva da dovodi u zabludu javnost, naročito u pogledu porekla, vrste ili bitnih kvaliteta proizvoda na koje se žig stavlja.

Član 6^{quinqies}

A – 1) Svaki fabrički ili trgovački žig pravilno registrovan u zemlji porekla moći će da se prijavi i zaštiti onakav kakav je u ostalim zemljama Unije pod uslovima navedenim u ovom članu. Pre nego što pristupe konačnom registrovanju, ove zemlje moći će zahtevati podnošenje uverenja o registrovanju u zemlji porekla, izdato od nadležne vlasti. Nikakva potvrda neće se tražiti za to uverenje.

2) Smatraće se kao zemlja porekla ona zemlja Unije, u kojoj prijavitelj ima ozbiljno i stvarno industrijsko ili trgovinsko preduzeće, a ako nema takvog preduzeća u Uniji, zemlje Unije u kojoj on ima svoje prebivalište, a ako nema svoje prebivalište u Uniji, zemlja njegovog državljanstva u slučaju da je on pripadnik jedne od zemalja Unije.

B – Neće moći da se odbije registracija niti poništaj fabričkog ili trgovačkog žiga iz ovog člana, izuzev u ovim slučajevima:

1) kada su takve prirode da mogu naškoditi stečenim pravima trećih lica u zemlji u kojoj se zaštita traži;

2) kada su bez ikakve distinktivne osobine ili isključivo sastavljeni od znakova ili obeležja koja bi mogla poslužiti u trgovini da označe vrstu, kvalitet, količinu, namenu, vrednost, mesto porekla proizvoda ili vreme proizvođenja, ili koji su postali uobičajeni u običnom govoru ili u redovnim i stalnim navikama trgovine zemlje gde je zaštita tražena;

3) kada su protivni moralu ili javnom poretku, a naročito oni koji mogu prevariti javnost. Utvrđeno je da se jedan žig neće smatrati kao protivan javnom poretku iz jednog razloga što ne odgovara nekoj odredbi zakonodavstva o žigovima, izuzimajući slučaj kada se i sama ta odredba tiče javnog poretka.

Pri svemu ovom imaće se u vidu primena člana 10bis.

C – 1) Da bi se ocenilo da li je žig podoban za zaštitu uzeće se uobzir sve stvarne okolnosti, a naročito trajanje upotrebe žiga.

2) Ne mogu biti odbijeni u ostalim zemljama Unije fabrički ili trgovački žigovi iz jednog razloga što se od žigova, zaštićenih u zemlji porekla, razlikuju samo po elementima koji ne menjaju njihovu distinktivnu osobinu i ne vređaju identičnost žigova u onom obliku u kome su bili registrovani u pomenutoj zemlji porekla.

D – Niko se neće moći koristiti odredbama ovog člana, ako žig čiju zaštitu traži nije registrovan u zemlji porekla.

E – Međutim, ni u kom slučaju obnavljanje registrovanja jednog žiga u zemlji porekla neće povući sobom obavezu da se obnovi registrovanje u drugim zemljama Unije u kojima bi taj žig bio registrovan.

F – Povlastica prava prvenstva ostaje stečena za žigove prijavljene u roku iz člana 4, čak kad bi registrovanje u zemlji porekla nastupilo tek posle isteka toga roka.

Član 6^{sexies}

Zemlje Unije obavezuju se da štite uslužne žigove. One ne moraju predvideti registrovanje ovih žigova.

Član 6^{septies}

1) Ako predstavnik ili zastupnik onoga koji je nosilac prava na žig u jednoj zemlji Unije traži, bez ovlašćenja ovog nosioca prava, registrovanje toga žiga na svoje ime, u jednoj ili više ovih zemalja, nosilac prava može se usprotiviti traženom registrovanju ili tražiti brisanje žiga, odnosno, ako zakon zemlje to dopušta, prenos ovoga registrovanja na svoje ime, ukoliko ovaj predstavnik ili zastupnik ne opravda svoje postupke.

2) Nosilac prava na žig imaće pravo da se usprotivi upotrebi svoga žiga od strane svoga predstavnika ili zastupnika, pod uslovima iz gornjeg stava 1. ako nije dao svoje ovlašćenje za ovu upotrebu.

3) Nacionalna zakonodavstva mogu predvideti pravičan rok u kome nosilac prava na žig mora zatražiti svoje prava predviđena ovim članom.

Član 7

Priroda proizvoda na koji se fabrički ili trgovački žig stavlja, ni u kom slučaju ne može smetati registrovanju žiga.

Član 7bis

1) Zemlje Unije se obavezuju da registruju i da zaštite kolektivne žigove, koji pripadaju udruženjima čije se postojanje ne protivi zakonu zemlje porekla pa i onda ako ta udruženja nemaju trgovinskog ili industrijskog preduzeća.

2) Svaka će zemlja odrediti posebne uslove pod kojima će se štititi kolektivni žig i ona može odbiti zaštitu ako je takav žig protivan javnom interesu.

3) Međutim, zaštita tih žigova ne može se odreći nijednom udruženju čije se postojanje ne protivi zakonu zemlje porekla, zbog toga što ono nema preduzeća u zemlji u kojoj se traži zaštita ili što nije ustanovljeno shodno zakonodavstvu te zemlje.

Član 8

Trgovačko ime biće zaštićeno u svim zemljama Unije, bez obaveze prijavljivanja ili registrovanja, bilo da ono sačinjava ili ne sačinjava deo nekog fabričkog ili trgovačkog žiga.

Član 9

1) Dvaki proizvod koji nosi bespravno jedan fabrički ili trgovački žig, ili jedno trgovačko ime, biće uzapćen pri uvozu u onim zemljama Unije u kojima ovaj žig ili ovo trgovačko ime imaju pravo na zakonsku zaštitu.

2) Isto tako, uzapćenje će se izvršiti u zemlji u kojoj je bespravno stavljanje žiga ili imena izvršeno ili u zemlji u koju proizvod bude uvezen.

3) Uzapćenje će se vršiti na zahtev bilo javnog tužioca, bilo ma koje druge nadležne vlasti, bilo jedne zainteresovane strane, fizičkog ili pravnog lica, prema unutrašnjem zakonodavstvu svake zemlje.

4) Vlasti nisu obavezne da izvrše uzapćenje u slučaju tranzita.

5) Ako zakonodavstvo jedne zemlje ne usvaja uzapćenje pri uvozu, uzapćenje će biti zamenjeno zabranom uvoza, ili uzapćenjem u unutrašnjosti zemlje.

6) Ako zakonodavstvo jedne zemlje ne usvaja ni uzapćenje pri uvozu, ni zabranu uvoza, ni uzapćenje u unutrašnjosti zemlje, a u očekivanju da će se to zakonodavstvo shodno izmeniti, ove će mere biti zamenjene načinima i sredstvima koje zakon dotične zemlje obezbeđuje u sličnom slučaju svojim državljanima.

Član 10

1) Odredbe prethodnog člana primeniće se u slučaju neposredne ili posredne upotrebe neke lažne oznake koja se odnosi na poreklo proizvoda ili identitet proizvođača, fabrikanta ili trgovca.

2) Smatraće se u svakom slučaju kao zainteresovana strana, i to bilo fizičko ili pravno lice, svaki proizvođač, fabrikant ili trgovac, koji učestvuje u proizvodnji, fabrikaciji ili trgovini toga proizvoda, i koji je nastanjen, bilo u mestu lažno naznačenom kao mesto porekla, bilo u okolini u kojoj se to mesto nalazi, bilo u lažno označenoj zemlji, bilo u zemlji u kojoj je upotrebljena lažna oznaka porekla.

Član 10bis

1) Zemlje Unije obavezuju se da osiguraju pripadnicima Unije jednu stvarnu zaštitu protiv nelojalne konkurencije.

2) Akt nelojalne konkurencije predstavlja svaki akt konkurencije, koji je protivan poštenim običajima u industriji ili trgovini.

3) Treba zabraniti naročito:

1) bilo kakva dela koja po svojoj prirodi mogu stvoriti zabunu, ma kojim sredstvom, sa preduzećem, proizvodima ili industrijskom odnosno trgovinskom delatnošću jednog konkurenta;

2) lažne primedbe, pri vođenju trgovine, takve prirode da diskredituju preduzeće, proizvode ili industrijsku odnosno trgovinsku delatnost jednog konkurenta;

3) oznake ili navode čija upotreba u trgovini može dovesti javnost u zabludu o poreklu, načinu proizvodnje, osobinama, pogodnostima za upotrebu ili količini robe.

Član 10ter

1) Zemlje Unije obavezuju se da pripadnicima drugih zemalja Unije osiguraju odgovarajuća zakonska sredstva za uspešno suzbijanje svih akata o kojima se govori u čl. 9, 10 i 10bis.

2) Osim toga, one se obavezuju da predvide mere koje bi omogućile sindikatima i udruženjima koja predstavljaju zainteresovane industrijalce, proizvođače ili trgovce, i čije postojanje nije protivno zakonima njihove zemlje, da povedu spor kod suda ili kod nadležnih administrativnih vlasti, u cilju suzbijanja dela predviđenih čl. 9, 10. i 10bis u granicama u kojima zakon zemlje gde je zaštita tražena to dopušta sindikatima i udruženjima te zemlje.

Član 11

1) Zemlje Unije davaće, prema svom unutrašnjem zakonodavstvu, privremenu zaštitu pronalascima podobnim za patentiranje, modelima za iskorišćavanje, industrijskim uzorcima i modelima, kao i fabričkim i trgovačkim žigovima za proizvode koji budu prikazivani na međunarodnim izložbama, zvaničnim ili zvanično priznatim, organizovanim na teritoriji jedne od njih.

2) Ova privremena zaštita neće produžiti rokove člana 4. Ako se docnije poziva na pravo prvenstva, administracija svake zemlje moći će da računa da rok teče od datuma unošenja proizvoda na izložbu.

3) Svaka zemlja moći će da traži, kao dokaz o istovetnosti izložbenog predmeta i datum unošenja, uverenja koja bude smatrala potrebnim.

Član 12

1) Svaka zemlja Unije obavezuje se da ustanovi posebnu upravu za industrijsku svojinu i centralu za obaveštenje javnosti o patentima, modelima za iskorišćavanje, industrijskim uzorcima ili modelima i fabričkim ili trgovačkim žigovima.

2) Ova će uprava izdavati jedan zvanični periodični list. Ona će objavljivati redovno:

a) imena nosilaca odobrenih patenata, sa kratkim označenjem zaštićenih pronalazaka;

b) reprodukcije registrovanih žigova.

Član 13

1) a) Unija ima skupštinu sastavljenu od zemalja Unije vezanih čl. 13. do 17.

b) Vladu svake zemlje predstavlja jedan izaslanik, kome mogu pomagati zamenici, savetnici i stručnjaci.

c) Troškove svakog izaslanstva snosi vlada koja ga je naimenovala.

2) a) Skupština:

i) raspravlja o svim pitanjima koja se tiču održavanja i razvoja Unije, kao i primene ove konvencije;

ii) daje Međunarodnom birou za intelektualnu svojinu (u daljem tekstu: Međunarodni biro) predviđenom u Konvenciji o osnivanju Svetske organizacije za intelektualnu svojinu (u daljem tekstu: Organizacija) uputstva za pripremanje konferencija za reviziju, vodeći brižljivo računa o primedbama zemalja Unije koje nisu vezane čl. 13. do 17.

iii) ispituje i odobrava izveštaje i delatnosti generalnog direktora Organizacije koji se odnose na Uniju i daje mu sva korisna uputstva po pitanjima iz nadležnosti Unije.

iv) bira članove Izvršnog odbora Skupštine;

v) ispituje i odobrava izveštaje i rad svog Izvršnog odbora i daje mu uputstva;

vi) donosi program, usvaja trogodišnji budžet Unije i odobrava njene završne račune;

vii) usvaja finansijski pravilnik Unije;

viii) obrazuje odbore stručnjaka i radne grupe koje smatra korisnim radi ostvarivanja zadataka Unije;

ix) odlučuje koje zemlje koje nisu članice Unije i koje međuvladine i međunarodne nevladine organizacije mogu prisustvovati njenim sastancima u svojstvu posmatrača;

x) usvaja izmene čl. 13. do 17;

xi) preuzima sve drugo što je pogodno za postizanje zadataka Unije;

xii) obavlja sve druge poslove koji proističu iz ove konvencije;

xiii) izvršava, pod uslovom da ih prihvata, prava koja su joj poverena Konvencijom o osnivanju Organizacije.

b) Po pitanjima za koja su zainteresovane podjednako i druge Unije kojima upravlja Organizacija, Skupština odlučuje pošto se upozna sa mišljenjem Koordinacionog odbora Organizacije.

3) a) Izuzev u slučaju iz podstava b), jedan izaslanik može predstavljati samo jednu zemlju.

b) Zemlje Unije koje su posebnim sporazumom obrazovale zajedničku upravu, koja za svaku od njih ima obeležje posebne nacionalne službe za industrijsku svojinu iz člana 12. može u toku raspravljanja skupno predstavljati samo jedna od njih.

4) a) Svaka zemlja članica Skupštine raspolaže jednim glasom.

b) Kvorum sačinjava polovina zemalja članica Skupštine.

c) I pored odredaba podstava b), ako, u toku pojedinog zasedanja, broj predstavljenih zemalja bude manji od polovine ali jednak ili veći od trećine članova Skupštine, ova će moći da donosi odluke, međutim, odluke Skupštine, izuzev onih koje se tiču postupka, postaće izvršne tek kada se ispune niže navedeni uslovi. Međunarodni biro saopštavaće ove odluke zemljama članicama Skupštine koje nisu bile predstavljene, pozivajući ih da se pismeno izjasne, u roku od tri meseca od dana ovog saopštenja, da li daju svoj glas ili se uzdržavaju. Ako po isteku ovoga roka broj zemalja koje su na taj način dale svoj glas ili su se uzdržale, bude najmanje nednak broju zemalja koje su nedostajale da bi se postigao kvorum u toku sastanka, ove odluke postaće izvršne pod uslovom da je istovremeno postignuta potrebna većina.

d) Sa izuzetkom predviđenim odredbama člana 17. stav 2, odluke Skupštine donose se većinom od dve trećine datih glasova.

e) Uzdržavanje se ne smatra kao glas.

5) a) Izuzev u slučaju iz podstava b), jedan izaslanik može glasati samo u ime svoje zemlje.

b) Zemlje Unije iz stava 3. pod b) nastojaće, po pravilu, da ih na sastancima Skupštine predstavljaju njihova sopstvena izaslanstva. Međutim, ako zbog izuzetih razloga, jednu od tih zemalja ne može da predstavlja njeno sopstveno izaslanstvo, ona može ovlastiti izaslanstvo neke druge od ovih zemalja da može glasati u njeno ime, s tim što jedno izaslanstvo na osnovu ovlašćenja može glasati samo za jednu zemlju. Svako ovlašćenje u tu svrhu mora biti u aktu potpisanom od strane šefa države ili nadležnog ministra.

6) Zemlje Unije koje nisu članice Skupštine prisustvuju njenim sastancima u svojstvu posmatrača.

7) a) Skupština se sastaje na redovno zasedanje jednom u tri godine, na poziv generalnog direktora i, sem u izuzetnim slučajevima, u isto vreme i na istome mestu kao Generalna skupština Organizacije.

b) Skupština se sastaje na vanredno zasedanje na poziv generalnog direktora, a na zahtev Izvršnog odbora ili na zahtev jedne četvrtine zemalja članica Skupštine.

8) Skupština usvaja svoj poslovnik.

Član 14

1) Skupština ima Izvršni odbor.

2) a) Izvršni odbor obrazovan je od zemalja koje izabere Skupština među svojim članicama. Osim toga, zemlja na čijoj je teritoriji sedište Organizacije raspolaže, ex officio, jednim sedištem u Odboru, sem u slučaju predviđenom u članu 16. stav 7. pod b).

b) Vladu svake zemlje članice Izvršnog odbora predstavlja jedan izaslanik, kome mogu pomagati zamenici, savetnici i stručnjaci.

c) Troškove svakog izaslanstva snosi vlada koja ga je naimenovala.

3) Broj zemalja članica Izvršnog odbora jednak je četvrtini broja zemalja članica Skupštine. Pri obračunavanju sedišta koja se imaju odrediti ostatak posle deobe sa četiri ne uzima se u obzir.

4) Prilikom biranja članova Izvršnog odbora, Skupština vodi računa o pravičnoj geografskoj raspodeli i neophodnosti da sve zemlje članice posebnih aranžmana, ustanovljenih u vezi sa Unijom, budu među zemljama koje obrazuju Izvršni odbor.

5) a) Članovi Izvršnog odbora obavljaju svoje dužnosti od zatvaranja sastanka Skupštine na kome su izabrani do kraja narednog redovnog zasedanja Skupštine.

b) Članovi Izvršnog odbora mogu se ponovo birati, ali najviše dve trećine između njih.

c) Skupština propisuje način izbora i eventualnog ponovnog izbora članova Izvršnog odbora.

6) a) Izvršni odbor:

i) priprema nacrt dnevnog reda Skupštine;

ii) podnosi Skupštini predloge u vezi sa nacrtima programa i trogodišnjeg budžeta Unije koje je pripremio generalni direktor;

iii) izjašnjava se, u granicama trogodišnjeg programa i budžeta, o godišnjim programima i budžetima koje priprema generalni direktor;

iv) podnosi Skupštini, sa odgovarajućim napomenama, povremene izveštaje generalnog direktora i godišnje izveštaje o pregledu računa;

v) preuzima sve korisne mere da generalni direktor izvrši program Unije, shodno odukama Skupštine i vodeći računa o okolnostima nastalim između dva redovna sastanka ove Skupštine.

vi) obavlja sve druge dužnosti koje su mu dodeljene u okviru ove konvencije.

b) Po pitanjima za koja su podjednako zainteresovane i druge unije kojima upravlja Organizacija, Izvršni odbor odlučuje pošto se upozna sa mišljenjem Koordinacionog odbora Organizacije.

7) a) Izvršni odbor se sastaje na redovno zasedanje jednom godišnje, na poziv generalnog direktora, po mogućstvu u isto vreme i na istom mestu kao Koordinacioni odbor Organizacije.

b) Izvršni odbor se sastaje na vanredno zasedanje na poziv generalnog direktora, bilo po njegovoj inicijativi, bilo na zahtev svoga predsednika ili jedne četvrtine svojih članova.

8) a) Svaka zemlja članica Izvršnog odbora raspolaže jednim glasom.

b) Kvorum sačinjava polovina zemalja članica Izvršnog odbora.

c) Odluke se donose prostom većinom datih glasova.

d) Uzdržavanje se ne smatra kao glas.

e) Jedan izaslanik može predstavljati samo jednu zemlju i može glasati samo u njeno ime.

9) Zemlje Unije koje nisu članice Izvršnog odbora prisustvuju njegovim sastancima u svojstvu posmatrača.

10) Izvršni komitet usvaja svoj poslovnik.

Član 15

1) a) Upravne poslove Unije obavlja Međunarodni biro, koji nasleđuje Biro Unije ujedinjen sa Biroom Unije osnovanim Međunarodnom konvencijom za zaštitu književnih i umetničkih dela

b) Međunarodni biro naročito obavlja poslove sekretarijata raznih organa Unije.

c) Generalni direktor Organizacije najviši je funkcioner Unije i predstavlja je.

2) Međunarodni biro prikuplja i objavljuje obaveštenja o zaštiti industrijske svojine. Svaka zemlja Unije saopštava Međunarodnom birou, šta je pre moguće, tekst svakog novog zakona kao i svake zvanične tekstove koji se tiču zaštite industrijske svojine. Ona takođe snabdeva međunarodni biro svim izdanjima svojih službi nadležnih za oblast industrijske svojine, koja su u neposrednoj vezi sa zaštitom industrijske svojine, a za koje Međunarodni biro smatra da su važni za njegov rad.

3) Međunarodni biro objavljuje mesečni časopis.

4) Svakoj zemlji Unije Međunarodni biro daje na njeno traženje, obaveštenja po pitanjima u vezi sa zaštitom industrijske svojine.

5) Međunarodni biro bavi se proučavanjima pruža usluge namenjene olakšavanju zaštite industrijske svojine.

6) Generalni direktor i lica koja on odredi učestvuju, bez prava glasa, na svim zasedanjima Skupštine, Izvršnog odbora i svakog drugog odbora stručnjaka ili radne grupe. Generalni direktor ili jedno lice koje on odredi po službenoj dužnosti je sekretar ovih organa.

7) a) Prema uputstvima Skupštine, a u saradnji sa Izvršnim odborom, Međunarodni biro priprema konferencije za reviziju odredaba Konvencije, osim čl. 13. do 17.

b) O pripremanju konferencije za reviziju Međunarodni biro može se savetovati sa međuvladinim i međunarodnim nevladinim organizacijama.

c) Generalni direktor i lica koja on odredi učestvuju, bez prava glasa, u raspravljajima na ovim konferencijama.

8) Međunarodni biro obavlja i sve druge dužnosti koje su mu dodeljene.

Član 16

1) a) Unija ima svoj budžet.

b) Budžet Unije obuhvata sopstvene prihode i izdatke Unije, njen doprinos budžetu zajedničkih izdataka unija, kao i, u slučaju potrebe, iznos stavljen na raspolaganje budžet Konferencije Organizacije.

c) Kao zajednički izdaci Unije smatraju se izdaci koji ne pripadaju isključivo Uniji, već takođe jednoj ili više drugih unija kojima upravlja Organizacija. Učešće Unije u ovim zajedničkim izdacima srazmerno je koristi koju ovi izdaci za nju predstavljaju.

2) Prilikom donošenja budžeta Unije vodi se briga o potrebama saradnje sa budžetima drugih unija kojima upravlja Organizacija.

3) Budžet Unije finansira se iz sledećih izvora:

i) doprinosa zemalja Unije;

ii) taksa i iznosa koji se duguju za usluge koje pruža Međunarodni biro u ime Unije;

iii) prihoda od prodaje izdanja Međunarodnog biroa koja se odnose na Uniju i prava koja potiču od ovih izdanja;

iv) poklona, zaveštanja i subvencija;

v) zakupnina, kamata iraznih drugih prihoda.

4) a) Da bi se odredio deo doprinosa budžetu svake zemlje Unije, ona se svrstava u jednu klasu i plaća svoje godišnje doprinose na osnovu izvesnog broja jedinica utvrđenih kao što sleduje:

Klasa I	25
Klasa II	20
Klasa III	25
Klasa IV	15

Klasa V	10
Klasa VI	5
Klasa VII	3

b) Ukoliko to nije učinila ranije, u trenutku deponovanja svog instrumenta ratifikacije ili pristupa svaka zemlja označuje klasu u koju želi da bude svrstana. Ona može primeniti klasu. Ako izabere nižu klasu, zemlja treba to da saopšti Skupštini na jednom od njenih redovnih zasedanja. Ovakva promena stupa na snagu početkom godine koja sleduje ovom zasedanju.

c) Godišnji doprinos svake zemlje sastoji se od iznosa koji je, u odnosu na ukupni zbir godišnjih doprinosa svih zemalja budžetu Unije, jednak odnosu broja jedinica klase u koju je ona svrstana prema ukupnom broju jedinica svih zemalja.

d) Doprinosi se namiruju na dan prvog januara svake godine.

e) Zemlja koja je u zadocnjenju sa plaćanjem svojih doprinosa ne može uživati svoje pravo glasa ni u jednom organu Unije u kome je članica, ukoliko je iznos njenoga zaostatka jednak ili veći doprinosa koje duguje za dve potpune protekle godine. Međutim, ta zemlja može biti ovlašćena da zadrži uživanje svoga prava glasa u okviru organa toliko dugo dok taj organ smatra da je zadocnjenje proisteklo od uizuzetnih i neizbežnih okolnosti.

f) Ukoliko budžet ne bi bio usvojen pre početka nove budžetske godine, produžiće se budžet prethodne godine, na načine predviđene u finansijskom pravilniku.

5) Visinu takse i iznose koji se duguju za usluge koje pruža međunarodni biro u ime Unije određuje generalni direktor koji o tome podnosi izveštaj Skupštini i Izvršnom odboru.

6) a) Unija raspolaže obrtnim fondom koji obrazuje od jedinstvene uplate svake zemlje Unije. Ako fond postane nedovoljan, Skupština odlučuje o njegovom povećanju.

b) Iznos početne uplate svake zemlje u navedeni fond ili njeno učešće u njegovom povećanju srazmerno je doprinosu te zemlje za godinu u toku koje se fond osniva ili odlučuje o povećanju.

c) Skupština propisuje srazmeru i način uplata na predlog generalnog direktora, a posle primljenog izveštaja Koordinacionog odbora Organizacije.

7) a) U sporazumu o sedištu, zaključenom sa zemljom na čijoj teritoriji Organizacija ima svoje sedište, predviđa se da ova zemlja daje avans ukoliko bi obrtni fond bio nedovoljan. Iznos ovog avansa i uslovi pod kojima se odobravaju predmet su, u svakom posebnom slučaju, odvojenih sporazuma između zemlje u pitanju i Organizacije. Sve dok je obavezna da odobrava avans, ova zemlja raspolaže jednim sedištem ex officio u Izvršnom odboru.

b) Zemlja iz podstava a) i Organizacija imaju svaka za sebe, pravo da otkazu obavezu odobravanja avansa, putem pismenog saopštenja. Otkaz stupa na snagu tri godine posle kraja godine u kojoj je bio saopšten.

8) Overavanje računa obavljaju, na načine predviđene finansijskim pravilnikom, jedna ili više zemalja Unije ili spoljni kontrolori koje sa njihovim pristankom, imenuje Skupština.

Član 17

1) Predloge za izmenu čl. 13, 14, 15, 16. i ovog člana može podneti svaka zemlja članica Skupštine, Izvršni odbor ili generalni direktor. Ovaj poslednji saopštava ove predloge zemljama članicama Skupštine najmanje šest meseci pre nego što će oni biti skupštini podneti na ispitivanje.

2) Svaku izmenu članova iz stava 1. usvaja Skupština. Za usvajanje potrebna je većina od tri četvrtine datih glasova; međutim, za svaku izmenu člana 13. i ovog stava potrebna je većina od četiri petine datih glasova.

3) Svaka izmena članova iz stava 1. stupa na snagu mesec dana od dana kada generalni direktor primi od tri četvrtine zemalja koje su bile članice Skupštine u trenutku kada je izmena usvojena, pismena saopštenja o prihvatanju, učinjena na saglasnosti sa njihovim odgovarajućim ustavnim propisima. Svaka tako usvojena izmena ovih članova obavezuje sve zemlje koje su članice Skupštine u trenutku kada izmena stupa na snagu ili koje docnije postanu članice; međutim, svaka izmena kojom se povećavaju finansijske obaveze zemalja Unije obavezuje samo one među njima koje su saopštile svoje prihvatanje ove izmene.

Član 18

1) Ova konvencija biće podvrgnuta revizijama radi unošenja poboljšanja takve prirode koja će usavršavati sistem Unije.

2) Zbog toga održavaće se konferencije, naizmenično, u jednoj od zemalja Unije između izaslanika ovih zemalja.

3) Za izmene čl. 13. do 17. važe odredbe člana 17.

Član 19

Podrazumeva se da zemlje Unije zadržavaju za sebe pravo da zaključuju odvojeno, među sobom, posebne sporazume za zaštitu industrijske svojine, ukoliko ti sporazumi ne bi bili protivni odredbama ove konvencije.

Član 20

1) a) Svaka zemlja Unije koja je potpisala ovaj akt može ga ratifikovati, a ako ga nije potpisala može mu pristupiti. Instrumenti ratifikacije i pristupa deponuju se kod generalnog direktora.

b) Svaka zemlja Unije može izjaviti u svome instrumentu ratifikacije ili pristupa, da se njena ratifikacija odnosno pristup ne primenjuju na:

i) čl. 1. do 12. ili

ii) čl. 13. do 17.

c) Svaka zemlja Unije koja, shodno podstavu b), izuzme od dejstva svoje ratifikacije ili svoga pristupa jednu od dve grupe članova iz tog podstava može, u

svakom docnijem trenutku, izjaviti da proširuje dejstvo svoje ratifikacije ili svoga pristupa na ovu grupu članova. Ovakva izjava deponuje se kod generalnog direktora.

2) a) U odnosu na deset prvih zemalja Unije koje su deponovale svoje instrumente ratifikacije ili pristupa bez deklaracije koju dopušta stav 1. pod b) i), čl. 1. do 12. stupaju na snagu tri meseca po deponovanju desetog od ovih instrumenata ratifikacije ili pristupa.

b) U odnosu na deset prvih zemalja Unije koje su deponovale svoje instrumente ratifikacije ili pristupa bez deklaracije koju dopušta stav 1. pod b) ii), čl. 13. do 17. stupaju na snagu tri meseca po deponovanju desetog od ovih instrumenata ratifikacije ili pristupa.

c) Pod rezervom početnog stupanja na snagu, shodno odredbama podstava a) i b), svaka od dve grupe članova iz stava 1. pod b) i) i ii), a pod rezervom odredaba stava 1. pod b), čl. 1. do 17. stupaju na snagu u odnosu na svaku zemlju Unije, sem onih iz podstava a) i b), koja deponuje instrument ratifikacije ili pristupa, kao i u odnosu na svaku zemlju Unije koja deponuje izjavu primenjujući stav 1. pod c), tri meseca posle datuma saopštenja, od strane generalnog direktora, o takvom deponovanju, sem ukoliko u samome instrumentu ili deponovanoj izjavi nije označen neki docniji datum. U ovom poslednjem slučaju, ovaj akt stupa na snagu u odnosu na ovu zemlju na dan tako označen.

3) U odnosu na svaku zemlju Unije koja deponuje instrument ratifikacije ili pristupa, čl. 18. do 30. stupaju na snagu prvog dana kada jedna, bilo koja, od grupa članova iz stava 1. tačka b) stupi na snagu u odnosu na tu zemlju shodno stavu 2. tač. a), b) ili c).

Član 21

1) Svaka zemlja van Unije može pristupiti ovom aktu i tako postati članica Unije. Instrumenti pristupa deponuju se kod generalnog direktora.

2) a) U odnosu na svaku zemlju van Unije koja je deponovala svoj instrument pristupa na mesec dana ili više pre dana stupanja na snagu odredaba ovoga akta, on stupa na snagu na dan kada su odredbe po prvi put stupile na snagu primenom člana 20. stav 2) pod a) ili b), sem ako u instrumentu pristupa nje označen neki docniji datum; međutim:

i) ako čl. 1. do 12. do toga dana nisu stupili na snagu, ova zemlja biće vezana, u toku prelaznog razdoblja pre stupanja na snagu ovih odredaba, umesto njih, odredbama čl. 1. do 12. Lisabonskog akta;

ii) ako čl. 13. do 17. do toga dana nisu stupili na snagu, ova zemlja biće vezana, u toku prelaznog razdoblja pre stupanja na snagu ovih odredaba, umesto njih, čl. 13. i 14. st. 3, 4. i 5. Lisabonskog akta.

Ako neka zemlja označi neki donji datum u svom instrumentu pristupa, ovaj akt stupa na snagu u odnosu na tu zemlju na tako označeni dan.

b) U odnosu na svaku zemlju van Unije, koja je deponovala svoj instrument pristupa posle stupanja na snagu samo jedne grupe odredaba ovog akta, ili dana

koji mu prethodi za manje od jednog meseca, ovaj akt stupa na snagu, pod uslovima predviđenim u tački a), tri meseca posle dana kada je njeno pristupanje saopštio generalni direktor, sem ako u instrumentu pristupa nije naznačen neki docniji dan. U ovom poslednjem slučaju ovaj akt stupa na snagu u odnosu na tu zemlju na tako označeni dan.

3) U odnosu na svaku zemlju van Unije, koja je deponovala svoj instrument pristupa posle dana stupanja na snagu ovog akta u njegovoj potpunosti, ili na manje od mesec dana pre toga dana, ovaj akt stupa na snagu tri meseca posle dana kada je njeno pristupanje saopštio generalni direktor, sem ako neki docniji datum nije označen u instrumentu pristupa. U ovom poslednjem slučaju ovaj akt stupa na snagu u odnosu na tu zemlju na tako označeni dan.

Član 22

Sem u slučaju mogućih izuzetaka predviđenih u članu 20. stav 1. tačka b) i članu 28. stav 2, ratifikacija ili pristup povlači punopravno pristajanje na sve odredbe i sticanje svih prednosti koje ovaj akt propisuje.

Član 23

Posle stupanja na snagu ovog akta u njegovoj potpunosti, jedna zemlja ne može pristupiti ranijim aktima ove konvencije.

Član 24

1) Svaka zemlja može u svom instrumentu ratifikacije ili pristupa izjaviti, ili može pismeno saopštiti generalnom direktoru bilo kada docnije, da se ova konvencija primenjuje na sve ili deo teritorija, navedenih u izjavi ili saopštenju, za koje je ona odgovorna u spoljnim odnosima.

2) Svaka zemlja koja je dala takvu izjavu ili učinila takvo saopštenje može, u svakom trenutku, saopštiti generalnom direktoru da se ova konvencija prestaje primenjivati na sve ili deo ovih teritorija.

3) a) Svaka izjava učinjena u smislu stava 1. stupa na snagu istog dana kao ratifikacija ili pristup u čiji instrument je ona učvršćena, a svako saopštenje u smislu ovog stava stupa na snagu tri meseca posle saopštenja generalnog direktora.

b) Svako saopštenje izvršeno u smislu stava 2. stupa na snagu dvanaest meseci pošto ga primi generalni direktor.

Član 25

1) Svaka zemlja ugovornica ove Konvencije obavezuje se da, u saglasnosti sa svojim ustavom, usvoji potrebne mere za obezbeđenje primene ove konvencije.

2) Podrazumeva se da će u trenutku kada jedna zemlja deponuje svoj instrument ratifikacije ili pristupa, ona biti u mogućnosti da primenjuje odredbe ove konvencije u skladu sa svojim unutrašnjim zakonodavstvom.

Član 26

- 1) Ova konvencija ostaje na snazi neograničeno vreme.
- 2) Svaka zemlja može otkazati ovaj akt saopštenjem upućenim generalnom direktoru. Ovaj otkaz obuhvata takođe otkazivanje svih ranijih akata, a od uticaja je samo na zemlju koja ga je dala, dok konvencija ostaje na snazi i primenjuje u odnosu na ostale zemlje Unije.
- 3) Otkaz stupa na snagu godinu dana posle dana kada je generalni direktor primio saopštenje.
- 4) Mogućnošću otkaza predviđenom ovim članom ne može se poslužiti zemlja pre isteka roka od pet godina računajući od dana kada je postala članica Unije.

Član 27

1) Ovaj akt zamenjuje, u odnosima između zemalja na koje se primenjuje, i u meri u kojoj se primenjuje, Parisku konvenciju od 20. marta 1883. godine i potonje revizije akte.

2) a) U odnosu na zemlje na koje se ovaj akt ne primenjuje, ili se ne primenjuje u potpunosti, već na koje se primenjuje Lisabonski akt od 31. oktobra 1958. godine, ovaj poslednji ostaje na snazi u celini, ili ukoliko ga ovaj akt ne zamenjuje u smislu stava 1.

b) Isto tako, u odnosu na zemlje na koje se ne primenjuju ni ovaj akt, ni njegovi delovi, niti Lisabonski akt, ostaje na snazi Londonski akt od 2. juna 1934. godine u potpunosti, ili ukoliko ga ovaj akt ne zamenjuje u smislu stava 1.

c) Isto tako, u odnosu na zemlje na koje se ne primenjuju ni ovaj akt, ni njegovi delovi, niti Lisabonski akt, niti Londonski akt, ostaje na snazi Haški akt od 6. novembra 1925. godine u potpunosti, ili ukoliko ga ovaj akt ne zamenjuje u smislu stava 1.

3) Zemlje van Unije koje postanu ugovornice ovog akta primenjuju ga prema svakoj zemlji Unije koja nije ugovornica ovog akta ili koja je, iako ugovornica, dala izjavu predviđenu članom 20. stav 1. pod b) i). Ove zemlje prihvataju da zemlja Unije u pitanju primenjuje u svojim odnosima sa njima odredbe najnovijeg akta u kome je ugovornica.

Član 28

1) Svaki spor između dve ili više zemalja Unije koji se odnosi na tumačenje ili primenu ove konvencije, a koji ne bude rešen putem pregovora, može jedna bilo koja zemlja u pitanju izneti pred Međunarodni sud pravde putem zahteva usaglašenog Statutu Suda, sem ako zemlje u pitanju ne ugovore neki drugi način rešavanja. zemlja koja pokreće spor obavestiće međunarodni biro o sporu podnetom Sudu; on će o tome obavestiti ostale zemlje Unije.

2) Svaka zemlja može, u trenutku potpisivanja ovog akta ili deponovanja svog instrumenta ratifikacije ili pristupa, izjaviti da se ne smatra vezanom odredbama stava 1. Što se tiče bilo kog spora između takve zemlje i drugih zemalja Unije, neće se primenjivati odredbe stava 1.

3) Svaka zemlja koja je dala izjavu u smislu stava 2. može je, u svakom trenutku, povući putem saopštenja upućenog generalnom direktoru.

Član 29

1) a) Ovaj akt potpisan je u jednom jedinom primerku na francuskom jeziku i deponovan kod Vlade Švedske.

b) Generalni direktor, po savetovanju sa zainteresovanim vladama, sastaviće službene tekstove na nemačkom, engleskom, španskom, italijanskom, portugalskom i ruskom jeziku, a i na drugim jezicima koje bi Skupština mogla označiti.

c) U slučaju spora o tumačenju raznih tekstova, punovažan je francuski tekst.

2) Ovaj akt ostaje otvoren za potpisivanje, u Stokholmu, do 13. januara 1968. godine.

3) Dva prepisa potpisanog teksta ovoga akta, overena od strane Vlade Švedske, generalni direktor dostaviće vladama svih zemalja Unije a, na zahtev, i vladi svake druge zemlje.

4) Generalni direktor registrovaće ovaj akt u Sekretarijatu Organizacije ujedinjenih nacija.

5) Generalni direktor saopštava vladama svih zemalja Unije potpisivanja, deponovanja instrumenata ratifikacije ili pristupa i izjava koje sadrže ovi instrumenti ili su učinjene u smislu člana 20. stav 1. tačka c), stupanje na snagu svih odredaba ovog akta, saopštenja o otkazu i saopštenja u smislu člana 24.

Član 30

1) Do stupanja na dužnost prvog generalnog direktora, smatra se da se sva spominjanja, u ovom aktu, Međunarodnog biroa Organizacije ili generalnog direktora, tiču Biroa Unije odnosno njegovog direktora.

2) Zemlje Unije koje nisu vezane čl. 13. do 17. mogu se u toku pet godina, po stupanju na snagu Konvencije o osnivanju Organizacije, koristiti, ako to žele, pravima predviđenim čl. 13. do 17. ovog akta, kao da su vezane ovim članovima. Svaka zemlja koja želi da se koristi ovim pravima deponuje u tu svrhu kod generalnog direktora pismeno saopštenje, koje stupa na snagu na dan njegovog prijema. Za ove zemlje smatra se da su članice Skupštine sve do isteka ovog perioda.

3) Sve dotle dok sve zemlje Unije ne postanu članice Organizacije, Međunarodni biro Organizacije radi i kao Biro Unije, a generalni direktor i kao direktor ovog Biroa.

4) Kada sve zemlje Unije postanu članice Organizacije, prava, obaveze i imovina Biroa Unije prelaze na međunarodni biro Organizacije.

Pariska konvencija o zaštiti industrijske svojine

i) Paris Convention for the Protection of Industrial Property

ii) Convention de Paris pour la protection de la propriete industrielle

Konvenciju je ratifikovalo 150 država (Azerbejdžan, Albanija, Alžir, Argentina, Australija, Austrija, Bangladeš, Barbados, Bahami, Bahrein, Belgija, Belorusija, Benin, Bolivija, Bosna i Hercegovina, Bocvana, Brazil, Bugarska, Burkina Faso, Burundi, Vatikan, Velika Britanija, Venecuela, Vijetnam, Gabon, Gambija, Gana, Gvajana, Gvatemala, Gvineja, Gvineja Bisao, Granada, Grčka, Gruzija, Danska, Dominikana, Egipat, Ekvatorijalna Gvineja, Estonija, Zambija, Zelenortska Ostrva, Zimbabve, Izrael, Indonezija, Iran, Irak, Irska, Island, Italija, Japan, Jermenija, Jordan, Jugoslavija, Južna Afrika, Kazahstan, Kambodža, Kamerun, Kanada, Kenija, Kina, Kipar, Kirgizija, Kolumbija, Kongo, Kongo (DR), Koreja (NDR), Koreja (R), Kostarika, Kuba, Laos, Lesoto, Letonija, Liban, Liberija, Libija, Litvanija, Lihtenštajn, Luksemburg, Madagaskar, Mađarska, Makedonija, Malavi, Malezija, Mali, Malta, Maroko, Mauritanija, Mauricijus, Meksiko, Monako, Mongolija, Mozambik, Moldavija, Nemačka, Niger, Nigerija, Nikaragva, Novi Zeland, Norveška, Panama, Paragvaj, Peru, Poljska, Portugalija, Ruanda, Rumunija, Ruska Federacija, SAD, Salvador, San Marino, Santa Lučija, Sao Tome i Principe, Svazilend, Senegal, Sent Vinsent i Grenadini, Sent Kits i Nevis, Sijera Leone, Singapur, Sirija, Slovačka, Slovenija, Sudan, Surinam, Tanzanija, Tadžikistan, Togo, Trinidad i Tobago, Tunis, Turkmenistan, Turska, Uganda, Uzbekistan, Ujedinjeni Arapski Emirati, Ukrajina, Urugvaj, Filipini, Finska, Francuska, Haiti, Holandija, Honduras, Hrvatska, Centralno Afrička Republika, Čad, Češka Republika, Čile, Švajcarska, Švedska, Španija i Šri Lanka).

Jugoslavija je članica Konvencije od 26. februara 1921. godine. Konvencija je objavljena na srpskom i francuskom jeziku u "Službenom listu SFRJ – Međunarodni ugovori i drugi sporazumi", br. 5/74.